

Уривок з роману "North and South" Елізабет Гаскелл (1854)

She sat by the window, watching the rain fall in silver sheets, as if the sky itself had grown weary of holding back its sorrow.

The clock ticked like a distant heartbeat, slow and unrelenting.

Memories crept in — uninvited, unwelcome — tugging at the corners of her mind like shadows at twilight.

She knew better than to trust them, those half-true ghosts of the past, but tonight, they refused to leave her alone.

Вона сиділа біля вікна, спостерігаючи за сріблястою завісою дощу, — здавалося, ніби небо дійшло до межі і більше не могло стримувати свій смуток.

Годинник цокав, нагадуючи далеке серцебиття, повільно й невблаганно.

Підкралися спогади — небажані, непрохані — розповзаючись по куточках її думок, мов тіні у сутінках.

Хоч вона і знала, що їм не можна довіряти — тим напівправдивим примарам минулого — але цього вечора вони не хотіли залишати її насамоті.